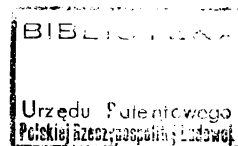

15 czerwca 1932 r.

E04c 2/26

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 16006.

Kl. 37 b 2.

Serge Tchayeff
(Paryż, Francja).

37b 1/68

Sposób wyrobu płyt budowlanych.

Zgłoszono 27 grudnia 1927 r.

Udzielono 18 marca 1932 r.

Pierwszeństwo: 28 grudnia 1926 r. (Francja).

Przedmiotem wynalazku niniejszego jest sposób wyrobu płyt do budowy murów, ścian, sufitów, podłóg i tym podobnych części budynku. Płyty te są wyrabiane fabrycznie, skutkiem czego na miejscu budowy pozostaje do wykonania jedynie ułożenie ich na szkieletie budowli lub na więźbie belkowej.

Płyta taka składa się z warstwy rdzennej z materiału izolującego, nieprzewodzącego ciepła, pokrytej z obu stron warstwami materiału nieprzepuszczalnego.

Jako warstwa rdzenna płyty najlepiej nadaje się tak zwany solomit (patent francuski Nr 536 458), stanowiący aglomerat, wytwarzany z drutów metalowych, ze słó-

my, trzciny względnie z innych roślin, doprowadzonych uprzednio ciśnieniem do stanu masy bardzo zwartej. Dobrze jest ten stłoczony materiał nasycić jakimkolwiek środkiem impregnującym celem zabezpieczenia go od pleśni, grzyba i butwienia, robaństwa, owadów i gryzoniów.

Rdzeń taki płyty pokrywa się z zewnątrz warstwą materiału nieprzepuszczalnego, np. blachą stalową, cementem włóknistym lub tym podobnym materiałem. Powierzchnię wewnętrzną płyty pokrywa się cementem włóknistym, fornierem drzewnym, tekturą i t. d.

Warstwy wewnętrzną i zewnętrzną przymocowuje się jakimkolwiek odpowied-

nim sposobem, najwłaściwiej jednak zapomocą kleju, doskonale przywierającego do obu spajanych materiałów i odpornym na wpływy atmosferyczne.

Załączony rysunek przedstawia tytułem przykładu sposób wykonania wynalazku.

Cyfra 1 oznacza warstwę rdzenną płyty z solomitu odpowiedniej grubości. Po obu stronach rdzenia przyklejone są lub przymocowane w jakimkolwiek sposób warstwy wewnętrzna 2 i zewnętrzna 3 z blachy stalowej, cementu włóknistego, fornieru, tektury lub tym podobnych materiałów.

Związanie cementu włóknistego, fornieru i t. d. z solomitą można skutecznie zapomocą smoły okretowej. Co się tyczy impregnacji rdzenia płyty, to można ją przeprowadzić jużto na całej grubości masy, jużto wyłącznie na jej powierzchni.

W pewnych wypadkach można jeszcze zabezpieczyć przyleganie okładziny do wewnętrznej warstwy bez użycia kleju, gwoździ, śrub i tym podobnych środków. Gdy mianowicie materiał okładziny stanowi podczas wytwarzania masę wiążącą (np. cement włóknisty), to, o ile przywiera ona przy krzepnięciu do rdzenia płyty, wystarczy wylać ją bezpośrednio na rdzeń, przy czem łączenie materiałów zachodzi samoczynnie wskutek tężenia, przy ewentualnem wywarcu odpowiedniego ciśnienia.

Z otrzymanych w ten sposób płyt można wznosić budowle, przy czem całą pracę przygotowawczą wykonywa się w fabryce,

aby na miejscu budowy poza układaniem nie pozostawało nic więcej do wykonania. Można nawet wykonać uprzednio zestawianie płyt i elementów budowlanych w fabryce, poczem na miejscu budowy pozostaje jedynie montaż całości.

Przy układaniu podłóg płyty pokrywa się posadzką dębową na asfalcie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wyrobu płyt budowlanych, przygotowanych fabrycznie, znamienny tem, że warstwę rdzenną płyty wykonywa się z materiału włóknistego, poddaje się ją następnie impregnowaniu w celu zabezpieczenia od butwienia oraz uczynienia jej sprężystą, izolującą i nieprzenikliwą, a następnie pokrywa się ją wykładziną, zewnętrzną, przymocowując zapomocą kleju lub środka mechanicznego, poczem płytę tę umieszcza się na zrębie lub szkielecie już na miejscu budowy.

2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tem, że wykładziny przymocowuje się do warstwy rdzennej, pokrywając warstwę tę wykładziną o charakterze wiążącym, która następnie, krzepnąc, wiąże się z warstwą rdzenną, ewentualnie przy zastosowaniu odpowiedniego ciśnienia.

Serge Tchayeff.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

